



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 7851/05
11.05.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Nevene Milojčić, kao članova veća, sa savetnikom Rajkom Milijaš, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca "AA", koga zastupa punomoćnik AB, advokat, sada u likvidaciji, protiv rešenja tuženog Guvernera Narodne banke Srbije G.br. 9068 od 1.12.2005. godine, u predmetu oduzimanja dozvole za rad, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 11.5.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I osporenog rešenja oduzeta je dozvola za rad "AA", a stavom II istog rešenja određena je mera zabrane raspolaganja imovinom "AA", do donošenja rešenja nadležnog suda o pokretanju postupka likvidacije.

U tužbi kojom osporava zakonitost navedenog rešenja tuženog organa tužilac ističe da je osporeno rešenje doneto protivno čl. 61. ZUS-a, jer tuženi organ nije postupio po primedbama iznetim u presudama Vrhovnog suda Srbije U. 4581/03 od 29.12.2004. godine i U. 2648/05 od 16.9.2005. godine. Dalje navodi da je osporeno rešenje zasnovano na istom činjeničnom stanju kao i ranije doneta rešenja u ovoj upravnoj stvari, koje činjenično stanje je već bilo predmet ocene Saveznog i Vrhovnog suda Srbije u presudama koje su doneli i kojima su poništili rešenja o oduzimanju dozvole za rad tužiocu. Ističe da je tuženi organ u izvršenju presude Vrhovnog suda Srbije donete u predmetu U. 2648/05 od 16.9.2005. godine, mogao doneti rešenje o oduzimanju dozvole za rad tužiocu, samo ukoliko bi u ponovnoj kontroli utvrdio neke druge radnje i propuste koji predstavljaju povredu Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama, a o kojima Savezni sud presudom Us. 779/02 od 3.12.2002. godine, već nije rešavao stvar u sporu pune jurisdikcije. Zbog toga predlaže da Vrhovni sud Srbije odluči u sporu pune jurisdikcije, uvaži tužbu, poništi osporeno rešenje i vrati oduzetu dozvolu za rad tužiocu.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je ostao pri razlozima iz osporenog rešenja, detaljno obrazlažući svoju odluku i ukazujući da je postupak kontrole banaka i donošenje rešenja o oduzimanju dozvole za rad specifične prirode. Posebno je dao razloge u pogledu presuda Saveznog suda iz predmeta Us. 779/02 i Us. 915/02. Navodi da je u svemu postupio po primedbama Vrhovnog suda Srbije iz presude U. br. 731/03 od 29.10.2003. godine, koja je doneta nakon navedene dve presude Saveznog suda, ali da Vrhovni sud Srbije u presudama donetim u predmetima U. br. 4581/03 i 2648/05 nije prihvatio da su otklonjeni propusti na koje je sud ukazao u predmetu U. 731/03. Dostavio je po nalogu suda sva rešenja o oduzimanju dozvole za rad tužiocu i predložio da sud tužbu kao neosnovanu odbije.

Agencija za osiguranje depozita, kao likvidacioni upravnik tužioca, izjašnjavajući se po dopisu ovog suda od 26.02.2007. godine, je u podnesku od 21.03.2007. godine predložila da sud, nakon ocene blagovremenosti i dozvoljenosti tužbe, donese odgovarajuću odluku saglasno odredbama ZUS-a.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i spisa predmeta, Vrhovni sud je našao da je tužba neosnovana.

Nesporno je da je osporeno rešenje doneto u izvršenju presude Vrhovnog suda Srbije U. 2648/05 od 16.9.2005. godine kojim je uvažena tužba i poništeno rešenje Guvernera Narodne banke Srbije G.br. 859 od 18.3.2005. godine, a kojim je tužiocu oduzeta dozvola za rad.

Prema obrazloženju osporenog rešenja i dokazima u spisima, u postupku kontrole izvršene kod tužioca u kontrolisanom periodu od 01.01. do 18.10.2001. godine, zapisnicima od 18.9. i 8.10.2001. godine tuženi je konstatovao nepravilnosti u poslovanju tužioca, radi čijeg otklanjanja je Guverner NBJ doneo rešenje G.br. 3419 od 16.10.2001. godine, kojim je izdao određene naloge tužiocu i istovremeno precizirao mere koje tužilac treba da preduzme najkasnije do 31.3.2002. godine u tački 1. i 2., a tačkom 3. istog rešenja utvrđeno je da ovlašćeni radnici o nalazima kontrole jednom nedeljno podnose pismeni izveštaj Guverneru. Rešenjem G br. 3418 od 16.10.2001. godine tuženi je ovlastio radnike Narodne banke Jugoslavije da kod tužioca vrše kontrolu sprovođenja naloga iz navedenog rešenja G br. 3419 i tačkom 2. precizirao da su ovlašćeni radnici dužni da posebno prate određena stanja, promet i isplate, odnosno plaćanja koja tužilac vrši.

U obrazloženju osporenog rešenja tuženi nalazi da kontrolu poslovanja tužioca, po nalozima iz rešenja Guvernera G.br. 3419 od 16.10.2001. godine, nije bilo moguće izvršiti, jer nisu pruženi na uvid ažurni podaci o stanju sredstava tužioca, posebno u odnosu na stanje dinarskih i deviznih sredstava tužioca, što je nesumnjivo utvrđeno iz: službenih beleški tuženog od 5. i 9.11.2001. godine, zapisnika tužioca - Direkcije pravnih i zajedničkih poslova.

od 1.11.2001. godine, izjave ovlašćenog radnika tužioca od 01.11.2001. godine, parcijalnih izvoda o promeni stanja na računu tužioca kod "BB", dostavljenih ovlašćenim radnicima tuženog 8.11.2001. godine, izvoda od 01.05. do 16.08.2001. godine, koji je dobijen putem elektronske pošte, a napisan nerazumljivim fontovima za određene dane u okviru kontrolisanog perioda i parcijalnim izvodima za period od 1.1. do 28.4.2001. godine i od 18.8. do 17.10.2001. godine, a nije dostavljen ni plan naplate kredita. Pri tom, tokom kontrole su nestala dva klasera o poslovanju "BB", što tužilac sam potvrđuje u pomenutom zapisniku od 01.11.2001. godine, dostavljenog kontrolorima 5.11.2001. godine.

Prema napred iznetom činjeničnom stanju i po oceni ovog suda tuženi organ je pravilno zaključio da je tužilac onemogućio ovlašćene radnike tuženog da pravovremeno i u potpunosti raspolažu informacijama od važnosti za poslovanje tužioca, a što je suština vršenja kontrole naložene rešenjem guvernera G br. 3419 od 16.10.2001. godine. Članom 30. stav 1. tačka 6. Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama ("Sl. list SRJ" br. 32/93 ... 37/02, "Sl. glasnik RS" br. 72/03), je propisano da će Narodna banka Jugoslavije oduzeti dozvolu za rad banci rešenjem guvernera kad utvrdi da banka nije omogućila Narodnoj banci Jugoslavije i drugom ovlašćenom revizoru da izvrši kontrolu njenog poslovanja, što podrazumeva obavezno oduzimanje dozvole za rad u postupku kontrole, kako je to propisano i odredbom čl. 57j tačka 9) istog Zakona ("Sl. glasnik RS" br. 72/03, 61/05 i 101/05). Po stavu ovog suda, uklanjanje dela tražene poslovne dokumentacije banke, tokom kontrole njenog rada, predstavlja onemogućavanje vršenja kontrole od strane Narodne banke i razlog za oduzimanje dozvole za rad banci. Stoga je pravilno tuženi na osnovu napred navedene odredbe Zakona doneo osporeno rešenje.

Neosnovani su navodi tužbe da je osporeno rešenje zasnovano na istom činjeničnom stanju i dokazima, kao i rešenja o kojima se Savezni sud izjasnio u presudi donetoj u predmetu Us. br. 779/02, a što je prihvatio i Vrhovni sud Srbije u presudama donetim u predmetu Srbije U. 4581/03 i U. 2648/05 smatrajući da su rešenja o čijoj zakonitosti je u tim predmetima odlučivao doneta ponovo samo na osnovu zapisnika i činjeničnih konstatacija tih zapisnika od 18.09. i 08.10.2001. godine. Ovo stoga što iz rešenja tuženog organa G br. 4694 od 17.10.2002. godine i presude Saveznog suda U. br. 779/02 od 03.12.2002. godine, kao i rešenja tuženog organa G br. 5338 od 27.12.2002. godine i presude Saveznog suda Us. br. 915/2002 od 14.01.2003. godine, proizlazi da je tuženi utvrđivao činjenično stanje, na osnovu tih zapisnika, koje se odnosi na novčani deo osnivačkog kapitala banke, koji ona mora imati u visini propisanoj čl. 26. st. 1. Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama i zaključio da tužilac ne poseduje zakonom propisani novčani deo osnivačkog kapitala, zbog čega je tim rešenjima dozvola za rad tužiocu oduzeta na osnovu čl. 30. st. 1. tač. 4. Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama i čl. 16. a st. 2. Zakona o Narodnoj banci Jugoslavije. Pri tome Savezni sud u presudi iz predmeta Us. br. 779/02 pozivajući se samo na zapisnik od 18.09.2001. godine, smatra da isti ne predstavlja dovoljan činjenični osnov za donošenje rešenja o oduzimanju dozvole za rad, a Savezni sud u presudi donetoj u predmetu Us. br. 915/02 se i ne poziva na navedene zapisnike, već samo nalazi da je osporeno rešenje, o čijoj zakonitosti je odlučivao u tom predmetu, apsolutno ništavo i da isto ne proizvodi pravno dejstvo, obzirom da je presuda iz predmeta istog Suda Us. br. 779/02 doneta u sporu pune jurisdikcije. U osporenim rešenjima koja su bila predmet ocene zakonitosti Vrhovnog suda Srbije, a doneta nakon presude Saveznog suda iz predmeta Us. 915/02, tuženi organ je utvrđivao činjenično stanje koje je od značaja za primenu čl. 30. st. 1. tač. 6. Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama i to ne samo na osnovu zapisnika o kontroli od 18.09. i 08.10.2001. godine, koji su prethodili donošenju rešenja guvernera G br. 3419, već na osnovu svih napred citiranih dokaza o odlučnim činjenicama koje su postojale u vreme vršenja kontrole i koje su od značaja za primenu ove odredbe Zakona, na osnovu koje su ta rešenja doneta, pa i osporeno rešenje. Prema tome, ne postoji identitet činjeničnog stanja utvrđenog u rešenjima tuženog organa koja su bila predmet ocene Saveznog suda u pomenutim presudama, a ni identitet primenjenog materijalnog prava za donošenje odluke o oduzimanju dozvole za rad tužiocu, u odnosu na činjenično stanje i primenjen materijalno-pravni propis u rešenjima o čijoj zakonitosti je Vrhovni sud Srbije odlučivao.

To dalje znači da su neosnovani i navodi tužbe da je tuženi rešenje o oduzimanju dozvole za rad mogao doneti samo ukoliko bi utvrdio neke druge tužiočeve radnje i propuste koji predstavljaju povrede Zakona, a nakon rešavanja ove upravne stvari od strane Saveznog suda u sporu koji tužilac, a i Vrhovni sud Srbije u presudama donetim u predmetima U. 2648/05 i U. 4581/03, smatra sporom pune jurisdikcije. Ovo stoga što je tuženi, prema iznetom, već u prvom rešenju o oduzimanju dozvole za rad tužiocu, o čijoj zakonitosti se ovaj Sud izjasnio u presudi U. br. 731/03 od 29.10.2003. godine, upravo utvrdio tužiočeve radnje i propuste koji se sastoje u onemogućavanju vršenja kontrole, a što predstavlja povredu Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama, o kojima se Savezni sud navedenim presudama nije izjašnjavao.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije nalazi da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, pa je primenom čl. 41. st. 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 11.5.2007. godine, U.br. 7851/05

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Rajka Milijaš, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

